

Много ми сж тия 30 години, да ходя да се скитамъ натукъ-натамъ, да зъзня на студа, посъкрати ги малко“. Съгласилъ се Господъ, взелъ 15 години отъ живота на кучето и пакъ ги далъ на човѣка, та му станали 60 години. Най-послѣ Господъ извиква и маймуната: „Ти благодарна ли си, че ще живѣешъ 30 години?“ — Не, не искамъ, Господи, да бжда подигравка на свѣта, да ме каратъ да се качвамъ и да слизамъ отъ върлинитеъ, много ми сж тия години, посъкрати ги малко. И отъ нея взелъ Господъ 15 години, та ги далъ на човѣка. Затуй животътъ на човѣка се продължилъ по-вече, отколкото на другитѣ животни. Питамъ сега: какво искалъ да каже този, който е създалъ анекдота, каква идея е скрилъ въ него? Ако питате турцитѣ, защо страдатъ хората, тѣ казватъ, че хората страдатъ, защото сж серсеми. Отъ този анекдотъ, споредъ арабитѣ, до 30 годишната си възраст човѣкъ живѣе добъръ човѣшки животъ; отъ 30 годишната си възраст нататкъ, до 45 години живѣе магарешки животъ; отъ 45—60 годишната си възраст живѣе кучешки животъ, а отъ насетнѣ — маймунски. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които е взелъ на заемъ отъ магарето, казватъ: е, отъ магарето си взелъ. Като дойдатъ въ живота на човѣка много страдания, казватъ: е, отъ кучешкия животъ си взелъ, нишо, ще теглишь. Щомъ дойде човѣкъ до годинитѣ, които взелъ отъ маймуната, казватъ: е, отъ маймуната си взелъ, ще се подиграватъ всички хора съ тебе, но и това ще прѣтърпишь. Истинската философия на живота седи въ това: ако постживаме споредъ ума на магарето, ще носимъ послѣдствията на магарешкия